

Montblanc 1 de novembre del 1938.

Volguda mama:

Hem pensat que ja haurà rebut la meua carta del dia 23 del passat, que vaig entregar a una senyora perquè li portés personalment.

Com li deia en la mateixa hem trobat admirablement bé. He canviat de casa; araestic, junt amb dos companys que estan aquí per descarregar la llenya que porten els camions, amb un matrimoni vell que ens cuinen el que ens donen al subministre. Ademés, amb algú "chusco" que podem arreplegar, la dona fa intercanvi amb altres coses, com tomàquets, raim, ous, patates, etc., i que serveixen per a millorar els menús. Dormim a la mateixa casa que està situada a la carretera i al costat mateix de les oficines on treballa.

Els moments que tinc lliures puc passar-los més divertits que a Vallbona. Cada dia després de dinar vaig al cafè, al vespre no puc anar-hi perquè tinguem a les nou. Tot sovint fan teatre o cinema. El dissabte al vespre vaig anar a veure la pel·lícula "Bajo dos banderas". Abans d'ahir varem anar amb uns companys i en una camioneta de quindies d'assalt a Espluga de Francolí amb l'intenció de ballar, però varem trobar-nos que no ni feiem i tinguérem de retornar a peu a peu els sis quilòmetres que separen les dues viles.

Des de fa uns dies ens ha arribat l'hivern en forma de vent molt gelat, el canvi de temperatura ha estat brusca i l'home sentit més perquè fins ara havia fet molt bon temps; avui però ha millorat i llueix el sol.

Estic molt content. Els motius són dos; el primer es que ahir vaig rebre la carta de la meua germana

del dia 25 passat amb un suplement del Juanito; el segon es que ha vingut un tinent de la companyia de panificaci6, que estava amb nosaltres a Vallbona, i ha dit que segurament molt aviat anirem cap el Pirineu, possiblement a Seu d'Urgell, per actuar en el nostre Cos d'exercit.

La carta ha arribat amb retràs perquè van primer a Vallbona i d'allí ens les envien aquí quan hi pensen. A la senyora d'en Malla li faria saber que no puc dir-li al seu marit que es un frase, perquè hem trobat lluny d'ell. El mateix dia que varem separar-nos hem dit que li escriuria per tal de que us fes sabedors del meu trasllat.

Pel que hem dit veig que per ací segueixen les alarmes i els bombardejaments i respecte a la guerra veig que com molts passeu de l'optimisme al pessimisme. Jo, però, per una sèrie de factors, que no detallo, soc dels optimistes. Pot ser m'equivocui; "paciencia".

Ara va pel Juanito; el dibuixet està molt bé, però a la carta hi han moltes faltes. En escriure "pueblo" es des-cuida la e i escriu "publo"; posa "teas" en comptes de "te has"; "Aun" sense h; i es despedeix així: "Adios Querido tí". Quan vegi el Sr. Peix li donaré un grís escàndol per ensenyar tant malament als seus alumnes.

Bon que se m'acaba el paper i estic escrivint mig a les fosques amb un llum de benzina, acabo preguntant-li digui a la Pilar que no tingui mandra d'escriurem i que ho faci més sovint i les cartes que siguin més llargues i m'expliqui forces coses.

Donqui records als meus germans, a la meua cunyada, a l'Alícia, a la Rosita, faci petons al Juanito, que espero, que mal-grat el que li dic mes amunt, seguirà escrivint-me; i vostè rebí una abraçada del seu fill,

José Riera